

Forfatter: Quaade, George Joachim

Titel: BREV TIL: Bluhme, Christian Albrecht FRA: Quaade, George Joachim (1865-05-25)

Citation: Quaade, George Joachim: "BREV TIL: Bluhme, Christian Albrecht FRA: Quaade, George Joachim (1865-05-25)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 22. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-001-shoot-L0018250060010011.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kammerherre Quaade, *Gesandt i Berlin, til Udenrigsminister Bluhme.*

Fortrolig.

Berlin, 25. Mai 1865.

Deres Excellence.

. . . Da Volontair i Udenrigsministeriet Grev J. Knuths forestaaende Afreise til Kjøbenhavn tilbød mig en sikker Leilighed for mere uforbeholdne Udtalelser, har jeg i mine hidtilværende Meddelelser til Deres Excellence indskrænket mig til det reent Formelle og paatrængende Nødvendige, og saaledes navnlig ikke gjort Rede for den første Samtale jeg havde med Herr von Bismarck efter min Ankomst til Berlin.

Denne Samtale havde ikke varet længe, da den kongelig preussiske Minister-Præsident ledede den hen paa den territoriales. 23Ordning, der er fastsat ved Tractaten af 30te October f. A.

»De veed«, sagde han, »at jeg i tidligere Tider stedse har været stemt for en for Danmark gunstig Løsning af dets Strid med Tydskland, og De vil erindre, at jeg indtil den allersidste Tid før Krigens Udbrud havde søgt Midler til at undgaae en Catastrophe. Senere have Begivenhedernes egen Magt fremkaldt det Resultat, som nu foreligger; men De vil ligeledes erindre, at jeg under Fredsunderhandlingerne i Wien var personlig stemt for, idetmindste tildeels, at lette Danmark Ordningen af de territoriale Forhold, saaledes som denne Ordning da maatte finde Sted. ¹⁾ Det var paa mit Initiativ, at Danmark beholdt Ribe og erholdt Compensation for de jyske Enclaver, og jeg kunde maaskee være gaaet videre; men De veed, at Kongen i sin Tid meget bebreidede mig endog hiin ringe Indrømmelse. — Paa et tidligere Trin af Udviklingen vilde jeg, hvis Afgjørelsen havde beroet paa mig alene, have kunnet tilstaae en ganske anden Afgjørelse end den som nu foreligger. Jeg vilde have anseet Preussens Interesser fuldkommen sikrede ved at dets militaire Fornødenheder fyldestgjordes, og dette vilde være skeet ved at Danmark aftraadte alt hvad der ligger syd for Eckernförde. Med en saadan Afgjørelse maatte Danmark kunnet være tjent, efterat det nu engang var kommet dertil, at det ikke meer kunde assimilere og altsaa helst maatte udsondre den fremmede Nationalitet, og Preussen kunde ogsaa have fundet sig deri; thi det som tab tes derved kunde godt undværes for det preussiske Statslegeme. En Landafstaaelse paa dette Sted vilde indenfor en vis Grændse altid være af mindre væsentlig Betydning; den vilde aldrig kunne sammenlignes med f. Ex. Afstaaelsen af en Deel af Posen. En saadan vilde være en ligefrem Lemlæstelse, hvori Preussen aldrig kunde samtykke. Imidlertid maa det være Fremtiden forbeholdt, om disse Betragtninger skulle findes. 24praktisk Anvendelse; for Øieblikket udelukkes en saadan Anvendelse ved den bestaaende Tilstand; men alle Tilstande i Europa ere jo ikkun provisorisk bestaaende, og der vil maaskee derfor senere vise sig Leilighed til en Modification af den nuværende Tilstand, i hvilket Tilfælde det da ikke skal mangle paa Imødekommen fra min Side. Men forsaavidt Beskaffenheden af de Modificationer angaaer, hvorom der kunde være Tale, maa jeg bemærke, at Als og Sundevit nu engang ere knyttede til den preussiske Vaabenære, og at vi ansee Flensborg for Tydsk. «

Hertil bemærkede jeg, at det dog var en Kjendsgjerning, at Sundevit og Als var reent Dansk, ialfald med den ringe Undtagelse, at der i Byen Sønderborg taltes noget Tydsk, og at disse Landskabers Danskhed maatte være et Argument for at de tildeelt Kongeriget, dersom Flensborgs Tydskhed skulde gjøre sig gjældende, forat denne Stad ikke kom tilbage til Danmark. Hvad iøvrigt Flensborg angik, var det jo bekjendt, at i denne Stad mange af de bedste danske Patrioter netop fandtes imellem dens tydsktalende Indvaanere. Videre troede jeg ikke at turde indlade mig i nogensomhelst Detail; derimod svarede jeg paa alt hvad Ministeren havde yttret med den almindelige Bemærkning, at det forekom mig aldeles aabenbart, og jeg var vis paa, at hans Excellence ogsaa vilde give mig Ret i, at Fredstractaten havde efterladt et Saar, som vanskeligt vilde kunne læges, og at saaledes Tractaten selv indeholdt Spiren til sin Kuldkastelse; thi den havde voldelig afskaaret en talrig dansk Befolkning fra dens Moderland, og herved var en Tilstand tilveiebragt, der var saa meget uholdbarere, som det var indlysende, at ingen Regjering vilde være istand til at hindre den Spænding og Uro i Gemytterne og den Agitation baade sydfra og nordfra, som den nødvendigviis vilde medføre.

Dette indrømmede Ministeren, idet han tilføiede, at han meget vel indsaae hvilket Krav paa Skaansel den danske Nationalitet i Slesvig havde, og en saadan Skaansel vildes. 25den preussiske Regjering ogsaa ved alle Leiligheder gjøre sig til Pligt at udvise. —

Dette er en nøiagtig Gjengivelse af alt Væsentlig i min Samtale med Ministerpræsidenten; jeg tvivler ikke paa at han vilde have sagt Meer, dersom jeg havde foranlediget ham dertil; men jeg afholdt mig med Flid derfra, da de Fremtidsudsigter, Ministeren stillede mig for Øie, vare ligesaa fjerne som hypothetiske.

Forresten har Herr von Bismarck vistnok Ret naar han siger, at Tilstandene for Øieblikket alle ere provisoriske. Den ved Spørgsmaalet om Hertugdømmernes Skjæbne fremkaldte Spænding mellem Preussen og Østerrig skal for Øieblikket være særdeles stor. Preussen siges ikke at ville give det Mindste efter i sine sidste Fordringer og Østerrig kan ikke fyldestgjøre disse Fordringer; de Fleeste see saaledes ingen Mulighed for en Løsning uden i Kongen af Preussens forestaaende Sammenkomst med Keiseren af Østerrig, og Mange tvivle endogsaa paa at der selv ved denne Leilighed vil kunne findes en Løsning. Disse sidste have efter min Mening Ret, forsaavidt Løsningen skulde findes ved yderligere Indrømmelser fra Østerrigs Side; men muligen vilde Preussen kunne begrændse sine Fordringer noget mere og dog bevare en saadan Stilling i

Hertugdømmerne, der ikke alene gav det Udsigt til en fremtidig Annexion, men i Virkeligheden ogsaa holdt Veien aaben derfor.

Quaade.

Efterskrift.

Jeg har idag aflagt formelle Besøg hos de tvende her accrediterede Ambassadeurer, Lord Napier, den engelske, og Herr Benedetti, den franske. —

De omtalte begge Spørgsmaalet om Nordslesvigs Tilbagegivelse, men ansaae, ligeledes begge, især Herr Benedetti, denne Eventualitet for meget fjern, da de navnlig ikke stode meget paa de Resultater man ellers her venter sig af de tos. 26tydske Souverainers Sammenkomst. Saadanne Resultater vanskeliggjøres ikke alene ved selve Sagens Beskaffenhed, men ogsaa ved at Kongen af Preussen, som under sin lange Fraværelse fra Berlin vil næsten udelukkende være omgivet af Militaire og beskjæftiget med militaire Sager, ikke antages at ville faae Tid til at beskjæftige sig alvorligt med andre Sager.

Lord Napier udtalte, med Hensyn til hans Regjerings Forhold til Spørgsmaalet om Hertugdømmerne, at dette Forhold var aldeles passivt, efterat England, ved at Spørgsmaalet var bleven til et tydsk, ikke længer havde nogen activ Interesse deri.

Herr Benedetti henviste til Stændernes Sammenkomst som en Begivenhed, der fra den slesvigske Befolknings Side kunde fremkalde Udtalelser, der vare skikkede til at give Spørgsmaalet om Nord-Slesvigs Tilbagegivelse en practisk og actual Betydning, som det endnu ikke havde, og meente, at der fra dansk Side maatte kunne virkes hen til danske Valg og dansksindede Udtalelser fra de Valgtes Side. —

Den franske Ambassadeur sagde mig, at der fra fransk Side var bleven gjort Skridt hos den preussiske Regjering i Anledning af Flensborg Stadsrets Dom over Underskriverne af Adressen til Keiser Napoleon ¹⁾, og at Herr v. Bismarck havde sagt ham og bemyndiget ham til at skrive til Paris, at han vilde formaae Kongen af Preussen til fuldstændigt at benaade Vedkommende, men der maatte først correspon deres med Wien. Herr Benedetti havde derfor foreslaaet sin Regjering at Hertugen af Grammont instrueredes til at intercedere hos den østerrigske Regjering.

U. i. I.

Quaade.